

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
2ης Μαρτίου 2004 *

«Υπάλληλοι – Διορισμός αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος και προϊσταμένου
τομέα – Βλαπτική πράξη – Δεν υφίσταται – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-234/02,

Χρήστος Μιχαήλ, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών
Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον
Χ. Ταγαρά δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τις
Ε. Τσερέπα-Lacombe και F. Clotuche-Duvieusart, με τόπο επιδόσεων στο
Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής
σχετικά με τον διορισμό αναπληρωτή προϊσταμένου του τμήματος «Politiques
internes, Administration centrale, CCR et Agences» της Γενικής Διευθύνσεως
«Δημοσιονομικός Έλεγχος» και προϊσταμένου του τομέα «Politiques internes et
agences» του τμήματος αυτού,

* Γλώσσα διαδικασίας η ελληνική

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

συγκείμενο από την P. Lindh, πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,,

γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 16ης Δεκεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Ο προσφεύγων κατέστη μόνιμος υπάλληλος με βαθμό LA/7 την 1η Οκτωβρίου 1981. Την 1η Ιανουαρίου 1983 προήχθη στον βαθμό LA/6 και την 1η Δεκεμβρίου 1985 στον βαθμό LA/5. Αφού πέτυχε στον διαγωνισμό COM/A/2/87 για να περάσει στην κατηγορία A, ο προσφεύγων διορίστηκε στη Γενική Διεύθυνση «Δημοσιονομικός Έλεγχος» (στο εξής: ΓΔ ΔΕ) την 1η Αυγούστου 1989.
- ² Ο προσφεύγων προήχθη στον βαθμό A 4, κλιμάκιο 3, με ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 1995, κατόπιν αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση της Επιτροπής να μην τον προαγάγει κατά το έτος προαγωγών 1994 (απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1996, T-144/95, Μιχαήλ κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. I-A-529 και II-1429).

- 3 Κατόπιν της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2000 σχετικά με την αναδιάρθρωση της ΓΔ ΔΕ, ο προσφεύγων τοποθετήθηκε στο τμήμα «Politiques internes, administration centrale, CCR et agences» (στο εξής: τμήμα FC.A.01) της ίδιας Γενικής Διευθύνσεως.
- 4 Κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως που πραγματοποιήθηκε στο τμήμα FC.A.01 στις 14 Νοεμβρίου 2001, παρουσία της γενικής διευθύντριας της ΓΔ ΔΕ Kitzmantel, προτάθηκε νέα διάρθρωση του τμήματος FC.A.01. Ανακοινώθηκε επίσης, μεταξύ άλλων, ότι τα καθήκοντα του αναπληρωτή προϊστάμενου του τμήματος FC.A.01 θα αναλάμβανε ο Willekens, υπάλληλος βαθμού Α 5, ενώ τα καθήκοντα του προϊστάμενου του τομέα «Politiques internes et agences» του τμήματος FC.A.01, στον οποίο ανήκε ο προσφεύγων, θα αναλάμβανε ο Burger, υπάλληλος, τότε, βαθμού Α 6 (στο εξής: επίδικες αποφάσεις).
- 5 Στις 8 Φεβρουαρίου 2002 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) κατά των επιδικών αποφάσεων.
- 6 Με απόφαση της 30ής Μαΐου 2002, ο Burger προήχθη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 4. Η απόφαση αυτή άρχισε να ισχύει από την 1η Απριλίου 2002.
- 7 Με αποφάσεις της 5ης Ιουλίου 2002, οι Willekens και Burger διορίστηκαν, αντιστοίχως, αναπληρωτής προϊστάμενος τμήματος και προϊστάμενος τομέα του τμήματος FC.A.01 στη ΓΔ ΔΕ, με ισχύ από την 1η Ιουνίου 2002.

Διαδικασία

- 8 Επειδή η διοικητική ένστασή του αποτέλεσε το αντικείμενο, στις 8 Ιουνίου 2002, σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, ο προσφεύγων άσκησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Αυγούστου 2002, την υπό κρίση προσφυγή.

- 9 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 31 Οκτωβρίου 2002, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση με αντικείμενο, κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως των επιδικών αποφάσεων και, επικουρικώς, τη λήψη οποιουδήποτε άλλου προσωρινού μέτρου που το Πρωτοδικείο θα έκρινε ενδεδειγμένο.
- 10 Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2002, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και επιφυλάχθηκε ως προς τα σχετικά δικαστικά έξοδα.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο της λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα, πράγμα που η τελευταία έπραξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 12 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 16ης Δεκεμβρίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

- 13 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να κηρύξει την προσφυγή παραδεικτή,
 - να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις,
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- 14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,
 - να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,
 - να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Επί του παραδεικτού

- 15 Προς στήριξη της ενστάσεώς της περί απαραδέκτου της προσφυγής, η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους. Ο πρώτος στηρίζεται στον πρόωρο χαρακτήρα της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος και ο δεύτερος στην ανυπαρξία βλαπτικής πράξης.
- 16 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο δεύτερος λόγος.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 17 Η Επιτροπή φρονεί ότι το αίτημα ακυρώσεως είναι απαράδεκτο στο μέτρο που στρέφεται κατά μη βλαπτικών για τον προσφεύγοντα πράξεων. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 91 του ΚΥΚ, μπορούν να προσβάλλονται μόνον οι βλαπτικές για τον προσφεύγοντα πράξεις. Δεδομένου ότι οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν απλώς μέτρα εσωτερικής οργανώσεως, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως πράξεις οι οποίες μπορούν να επηρεάσουν άμεσα τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος και των οποίων αυτός θα μπορούσε να ζητήσει την ακύρωση. Σύμφωνα με την Επιτροπή, δεν επρόκειτο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για την πλήρωση κενής θέσεως στο εσωτερικό του οικείου τμήματος, αλλά για απλή μεταβολή της κατανομής των καθηκόντων, που είχε ως αποτέλεσμα την ανάθεση στους Willekens και Burger ορισμένων αρμοδιοτήτων στο πλαίσιο αυτής της αναδιαρθρώσεως. Ελλείπει κενής θέσεως, ουδεμία υφίστατο υποχρέωση δημοσιεύσεως και, ως εκ τούτου, καμία υποχρέωση συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφιοτήτων. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι οι αποφάσεις αυτές θίγουν την επαγγελματική του κατάσταση, μεταβάλλουν τον βαθμό ή τη θέση του ή του προξενούν υλική ζημία ή ηθική βλάβη. Ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό

στοιχείο, ούτε καν ένδειξη, σχετικά με το ότι έχουν θιγεί οι επαγγελματικές προοπτικές του. Ουδόλως αποδεικνύει ότι τα εν λόγω μέτρα έχουν τον χαρακτήρα συγκεκριμένης κυρώσεως, ότι αποτελούν την έκφραση βουλήσεως δημιουργίας συγκεκριμένης διακρίσεως ή ότι συνιστούν κατάχρηση εξουσίας. Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι επίδικες αποφάσεις εκδόθηκαν αποκλειστικώς προς το συμφέρον της υπηρεσίας και ουδόλως αποτελούν, όπως διατείνεται ο προσφεύγων, αθέμιτα ενδεχομένως μέσα για την παρεμπόδιση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του ή για την προσβολή των συμφερόντων του.

- 18 Ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν απλά μέτρα εσωτερικής οργανώσεως. Οι εν λόγω αποφάσεις είναι διορισμοί σε θέσεις της μόνιμης ιεραρχικής δομής του προσωπικού της Επιτροπής. Ωστόσο, έστω και αν οι επίδικες αποφάσεις χαρακτηρίζονταν ως μέτρα εσωτερικής οργανώσεως, τούτο ουδόλως θα συνεπαγόταν τη δυνατότητα αυτόματης εφαρμογής της υπάρχουσας νομολογίας, και ιδίως της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1998, T-178/97, Moncada κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-A-339, II-989), αφού η εν λόγω διάταξη αφορά απλώς την αναπλήρωση προϊσταμένου κατά τη διάρκεια των διακοπών, και μάλιστα προκειμένου για υπαλλήλους της ίδιας και όχι κατώτερης σταδιοδρομίας.
- 19 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι ο χαρακτηρισμός μιας πράξεως ως βλαπτικής, κατά την έννοια του άρθρου 91 του ΚΥΚ, δεν εξαρτάται από τον αφηρημένο χαρακτηρισμό της ως μέτρου εσωτερικής ή άλλης οργανώσεως, αλλά από το ζήτημα σε ποιο βαθμό η πράξη αυτή θίγει τα επαγγελματικά συμφέροντα συγκεκριμένου προσώπου. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η εκ μέρους της Επιτροπής επιλογή υπαλλήλων για την κάλυψη θέσεων αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος και προϊσταμένου τομέα θίγει τα συμφέροντα των μη επιλεγέντων οι οποίοι πληρούν τις ουσιαστικές και τυπικές προϋποθέσεις για διορισμό στις θέσεις αυτές, κατά μείζονα δε λόγο όταν, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του προσφεύγοντος, έχουν πράγματι ασκήσει αντίστοιχα καθήκοντα, πράγμα που εξάλλου επιβεβαιώνουν οι εκθέσεις βαθμολογίας. Το επίπεδο του προσφεύγοντος είναι ανώτερο αυτού των δύο συναδέλφων του, όσον αφορά τόσο τα τυπικά όσο και τα ουσιαστικά προσόντα. Ο Willekens δεν έχει καμιά πείρα δημοσιονομικού ελέγχου, ενώ ο Burger, πρώην υπάλληλος κατηγορίας Β, δεν έχει καμιά πείρα αναφορικά με τις λειτουργικές δαπάνες, τις οποίες, ωστόσο, ο τομέας του πρέπει να ελέγχει. Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι ο ίδιος, αντιθέτως, εργάστηκε περισσότερο από δεκαπέντε έτη στον τομέα του δημοσιονομικού ελέγχου των λειτουργικών δαπανών. Επιπλέον, διαθέτει εξαιρετικές εκθέσεις βαθμολογίας, από τις οποίες καταδεικνύονται όχι μόνον η διοικητική πείρα του αλλά και τα ουσιαστικά προσόντα του.

- 20 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι είχε συγκρουστεί με τη διοίκηση και ότι οι επίδικες αποφάσεις συνιστούν την πλέον πρόσφατη εκδήλωση της συγκρούσεως αυτής. Υπενθυμίζει τα προβλήματα που αντιμετώπισε κατά την προαγωγή του στον βαθμό Α 4 και κατά τις τελευταίες εκθέσεις του βαθμολογίας. Τα προβλήματα αυτά επιλύθηκαν χάρη στην παρέμβαση του Πρωτοδικείου και της επιτροπής εκθέσεων βαθμολογίας (βλ., μεταξύ άλλων, ανωτέρω σκέψη 2).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 21 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια των άρθρων 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για το παραδεκτό κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του οργάνου στο οποίο υπηρετούν (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 1993, T-20/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-799, σκέψη 39, και της 28ης Μαΐου 1998, T-78/96 και T-170/96, W κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-239 και II-745, σκέψη 45).
- 22 Βλαπτικές είναι μόνον οι πράξεις οι οποίες μπορούν να επηρεάσουν άμεσα τη νομική κατάσταση ενός υπαλλήλου και συνεπώς βαίνουν πέρα από τα απλά μέτρα εσωτερικής οργανώσεως της υπηρεσίας, τα οποία δεν θίγουν την υπηρεσιακή κατάσταση του οικείου υπαλλήλου ούτε παραβιάζουν την αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ του βαθμού του υπαλλήλου και της θέσεως που κατέχει. Μια τέτοια πράξη εμπίπτει στην εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει κάθε διοίκηση προκειμένου να κατανέμει τα καθήκοντα μεταξύ των μελών του προσωπικού της (βλ., συναφώς, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Νοεμβρίου 1999, T-129/98, Sabbioni κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-223 και II-1139, σκέψη 45). Ωστόσο, ορισμένες πράξεις, έστω και αν δεν επηρεάζουν τα υλικά συμφέροντα και την ιεραρχική θέση του υπαλλήλου, μπορούν να θεωρηθούν ως βλαπτικές σε περίπτωση που του προξενούν ηθική βλάβη ή θίγουν τις μελλοντικές προοπτικές του ενδιαφερομένου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-36/93, Ojha κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-497, σκέψεις 41 και 42).
- 23 Εξάλλου, η ένδικη προσφυγή κατά των μέτρων εσωτερικής οργανώσεως είναι παραδεκτή μόνον αν η αιτιολογία των μέτρων αυτών στηρίζεται σε ιδιάζουσες περιστάσεις. Αυτό μπορεί να συμβαίνει όταν η επίμαχη απόφαση παρουσιάζει τον χαρακτήρα συγκεκριμενομένης κυρώσεως, εκφράζει τη βούληση δυσμενούς

διακρίσεως σε βάρος του οικείου υπαλλήλου ή ενέχει κατάχρηση εξουσίας (προπαρατεθείσα διάταξη Moncada κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

- 24 Ο προσφεύγων επικεντρώνει την κριτική του στο γεγονός ότι καθήκοντα ανώτερα, κατ' αυτόν, των δικών του ασκούνται από υπαλλήλους κατώτερου βαθμού.
- 25 Καθόσον αφορά τις επίδικες αποφάσεις, δεν αμφισβητείται ότι τα μέτρα αυτά ουδόλως έχουν θίξει τα εκ του ΚΥΚ δικαιώματα του προσφεύγοντος. Πράγματι, όπως ανέφερε ο τελευταίος κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα εν λόγω μέτρα δεν επέφεραν καμιά μεταβολή στον βαθμό του ή στα δικαιώματα που του αναγνωρίζει ο ΚΥΚ ως προς τις υλικές απολαβές. Εξάλλου, ρητώς ο προσφεύγων δήλωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν αμφισβητεί ότι τα τωρινά καθήκοντά του αντιστοιχούν στον βαθμό του. Επιβεβαίωσε ότι ασκεί τα καθήκοντα κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως και ότι ο προϊστάμενός του παρέμεινε ο ίδιος και μετά τις επίδικες αποφάσεις. Εξ αυτού έπεται ότι τα ασκούμενα από τον προσφεύγοντα καθήκοντα είναι τα ενδεδειγμένα όσον αφορά υπάλληλο του βαθμού του.
- 26 Ενδείκνυται να τονιστεί ότι τα καθήκοντα του «αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος», «προϊσταμένου τομέα» και «κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως» περιλαμβάνονται στην απόφαση της Επιτροπής COM(88)PV 928, της 19ης Ιουλίου 1988, σχετικά με την πλήρωση θέσεων ενδιάμεσης στελέχωσης, που δημοσιεύθηκε στις Διοικητικές Πληροφορίες αριθ. 578 της 5ης Δεκεμβρίου 1988 (όπως έχει τροποποιηθεί). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, κυρίως, ότι ο αναπληρωτής προϊστάμενος τμήματος συμμετέχει, υπό τις οδηγίες του προϊσταμένου τμήματος, στη διεύθυνση του τμήματος, ότι ένας προϊστάμενος τομέα συντονίζει, υπό τις οδηγίες του προϊσταμένου τμήματος, τις εργασίες που εμπίπτουν σε έναν από τους τομείς δραστηριότητας του τμήματος και ότι ο κύριος υπάλληλος διοικήσεως είναι επιφορτισμένος με καθήκοντα σχεδιασμού ή ελέγχου υπό τις οδηγίες του προϊσταμένου τμήματος. Από κανένα στοιχείο των διατάξεων αυτών δεν συνάγεται η καθιέρωση ιεραρχικής σχέσης μεταξύ των εν λόγω θέσεων ή ότι ορισμένα καθήκοντα έχουν αξία μεγαλύτερη των άλλων. Πράγματι, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι όλα αυτά τα καθήκοντα ασκούνται υπό τις οδηγίες προϊσταμένου τμήματος.

- 27 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν θίγουν την υπηρεσιακή κατάσταση του προσφεύγοντος, εφόσον δεν επηρεάζουν ούτε τη φύση ούτε τις συνθήκες ασκήσεως των καθηκόντων του. Εξάλλου, με δεδομένη ιδίως τη μη ύπαρξη ιεραρχικής σχέσης μεταξύ των εν λόγω θέσεων, ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι οι επίδικες αποφάσεις του έχουν προξενήσει ηθική βλάβη ή έχουν βλάψει τις μελλοντικές προοπτικές του.
- 28 Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι η αιτιολογία των επιδικών αποφάσεων στηρίχθηκε στην ύπαρξη «διαζουσών περιστάσεων», κατά την έννοια της προπαρατεθείσας διατάξεως Moncada κατά Επιτροπής (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω). Ο προσφεύγων δεν προσκόμισε την παραμικρή απόδειξη σχετικά με το αν οι αποφάσεις αυτές συνιστούν συγκεκριμενοποιημένη κύρωση, ενέχουν κατάχρηση εξουσίας ή εισάγουν δυσμενή διάκριση.
- 29 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν απλώς πράξεις διαχειρίσεως, οι οποίες δεν θίγουν αμέσως και άμεσα τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο κατάφωρο τη νομική κατάστασή του.
- 30 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί ο πρώτος λόγος απαραδέκτου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 31 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα κοινοτικά όργανα φέρουν τα έξοδα τους. Κατά συνέπεια, έκαστος των διαδίκων φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο στις 2 Μαρτίου 2004.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Η Πρόεδρος
P. Lindh